

hvor han, aldeles med samme Myndighed som Politimesteren og paa eget Ansvar, kan fungere, troer jeg man vil indrømme. Det er for stor en Myndighed at give en saadan Mand. Man vil saaledes paa flere Steder i Udskafet see, at han er stillet lige med Politimesteren, og af § 6 fremgaaer det, at Politimestrene indtil videre skulle overtage de Forretninger, der have været tillagte Underøvrigheden, og dette gjælder ogsaa om Politifuldmægtigene. En Politifuldmægtig skal saaledes kunne benyttes til at afgive Erklæringer, der affordres ham af de overordnede Myndigheder; han skal endog saa kunne optage Forhør med Hensyn til Oplysninger, der gaae udenfor selve Politimyndigheden. Det forekommer mig, at disse Politifuldmægtige der- ved komme i en Stilling, som man ikke ret vel tør ansee dem for at være fuldkommen voksen, og at man fritager Politimesteren selv for en stor Deel af det Ansvar, han virkelig som Politimester i sin Kreds maatte overtage, idet man stiller en saadan Mand som Politifuldmægtigen hen for en Deel af Politidistriktet paa eget Ansvar og med samme Myndighed som Politimesteren. Det forekommer mig dernæst tillige, at Politifuldmægtigen i mange Tilfælde vil komme til at staae i en ganske forunderlig Stilling. Han staaer under Politimesterens Overtillid og er pligtig at efterkomme hans Ordre; men ved Siden deraf kan han forestaae Polititjenesten paa eget Ansvar og med samme Myndighed som Politimesteren. Hvorledes skal det i ethvert givet Tilfælde være muligt for ham at see klart i dette Forhold og forene Udførelsen af sine Forretninger paa eget Ansvar med Oplysningen af de Ordre, der gives ham af Politimesteren. Man vil i mange Tilfælde kunne tænke sig, at en saadan Ordre vilde komme i Strid med, hvad han paa eget Ansvar ved samme Leilighed vilde udføre, og Grændsen derimellem er meget vanskelig at afstikke. — Det næste Punkt, jeg skal omtale, skal jeg kun kortelig dvæle ved, idet det allerede er fremhævet af den ærede første Taler, nemlig det, at Politifuldmægtigene skulle kunne overtage Magistratsforretningerne i Kjøbstæderne. Den ærede første Taler har saa udførligt fremhævet det Mislige deri, at jeg ikke skal gjentage Noget deraf. Det undrer mig at see, at den

høitærede Justitsminister har tænkt, at denne Ordning paa nogen Maade kunde gaae an, og han har dog maattet troe det, da det er optaget i Lovforslaget; men det lader sig virkelig ikke gjøre. — Dernæst har jeg meget store Betæneligheder ved §§ 11 og 13, der bestemme, hvor mange Politibetjente der mindst skulle findes i hver Kreds. Man har vistnok her taget Munden temmelig fuld. Det gaaer ikke an saaledes paa eengang at lægge en stor forøget Byrde paa de vedkommende Kommuner. Mig forekommer det, at Sagen ordnes rigtigt ved at bestemme, at i de Kredse, hvor man maatte finde det nødvendigt at ansætte flere Betjente end dem, der nu findes, kunde dette kun skee, naar vedkommende Kommunalbestyrelse for Kjøbstaden og Amtsraad for Landet bevilgede de fornødne Penge dertil, altsaa enhver forøget Ansættelse af Politibetjente skulde have vedkommende Kommunalautoritets Billigelse med Hensyn til Lønningernes Udredelse, før de kunde ansættes. Den ærede Minister har i Motiverne udtalt, at det meest passende Antal af Politibetjente ikke saaledes kunde bestemmes efter almindelige Regler for hele Landet, men at det maatte beroe paa de lokale Forhold og et lokalt Skjøn. Ministeren har ogsaa i Motiverne udtalt, at han holder sig overbevist om, at de kommunale Myndigheder ville bevilge Pengene, hvor det viste sig nødvendigt, til en større Kraft for Politiet; men naar dette er rigtigt, er det ogsaa aabenbart det Mestgiste at lade dette Punkt i det Hele afgjøre af de kommunale Myndigheder. Endelig er ogsaa Bestemmelsen i § 14, som den ærede sidste Taler omtalte, blandt dem, hvorom jeg vil høre mig. Ogsaa disse forøgede Udgifter til Politimandskabet skulle paa Landet sthydes paa Hartkornet, men vi maae dog engang standse med disse evindelige nye Paaleg paa Hartkornet. Det er saa nemt, naar der er Tale om en Lov, hvor der skal Penge til, da at kaste Byrden paa Hartkornet; men lad os dog engang i Rigsdagen standse dermed. Der tales vel derom, saa ofte der er Spørgsmaal om saadanne Udgifter, men man følger dog hvergang med i den samme Retning. Nu forekommer det mig dog, at vi ere komne paa et passende Punkt for at standse. Politiets Ord-